

thi ca thể giới chọn lọc

thơ

Xergây Exênhin



NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

THI CA THẾ GIỚI CHỌN LỌC

TRẦN NHUẬN MINH
Tuyển giới thiệu

Thơ
XERGÂ Y EXÊNHIN

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

Trong tuyển thơ này, chúng tôi có sử dụng các bản dịch thơ của các dịch giả: Thúy Toàn, Đoàn Minh Tuấn, Tế Hanh, Trần Đăng Khoa, Xuân Diệu, Hồng Thanh Quang, Từ Thị Loan, Anh Ngọc, Bằng Việt, Đăng Bảy, Trần Vĩnh Phúc.

Trân trọng cảm ơn các dịch giả thơ Exênhin.

Địa chỉ liên lạc :

TRẦN TUẤN

49 Hồ Xuân Hương, P.6, Q.3

TP. Hồ Chí Minh

ĐT : 9306381

THƠ XERGÂY EXÊNHIN

Trong các nhà thơ Nga thế kỉ XX, Exênhin là một tài năng kiệt xuất. Ông sinh năm 1895 ở một làng quê Nga, làng Kônxtantinôvô tỉnh Riadan. Lên hai tuổi, ở nhà ông ngoại và lớn lên, *“giữa bốn con trai, bao giờ tôi cũng là đứa cầm đầu và là một đứa hay gây gổ hạng nhất”* như lời tự sự của nhà thơ. Ông làm thơ có ý thức từ năm 16 – 17 tuổi. Năm 18 tuổi, ông lên Peterburg gặp Blôk *“mồ hôi toát ra, bởi vì lần đầu tiên, tôi tận mắt nhìn thấy một nhà thơ”*. Lúc ấy, Blôk đã rất nổi tiếng. Năm 1916 tập thơ đầu tay *Lẽ cầu hôn* ra đời. Ông mất cuối năm 1925, tròn 30 tuổi và thực sự lao động thơ trong vòng 10 năm. Nhiều nhà thơ nhà văn lớn của thế giới cũng chỉ cần có 10 năm để bộc lộ toàn vẹn tài năng của mình.

Ngày ông mất, bên ngôi nhà Gertxen và Nhà báo chí, một tấm băng rộng chạy dài : *“Thi hài của nhà thơ dân tộc vĩ đại Nga Xergây Exênhin đặt tại đây”*. Trong tuyết trắng, đoàn người tối thăm, tíu xa, xếp hàng dài dọc theo hè phố, kiên nhẫn chờ đến lượt

mình, đến bên quan tài nhà thơ, để được nhìn ông lần cuối cùng, để được vĩnh biệt ông, đủ biết thơ ông đã chinh phục nhân dân Nga như thế nào. Những câu thơ tuyệt vời đã đưa tác giả của nó vượt qua những mưu toan của không ít người muốn vùi dập ông lúc sinh thời và muốn hạ thấp ông sau khi ông tự tử, bằng cách phủ lên cuộc đời ông những ngờ vực miên man, mặc dù những tên tuổi lớn của nền văn học vô sản Nga như M. Gorki và V. Maiacốpski, đã luôn luôn công nhận, bênh vực và ngợi ca ông. Không phải chỉ đến bây giờ, ông mới được coi là danh nhân văn hóa, đại biểu lỗi lạc của nền văn học Nga vĩ đại trước toàn thể nhân loại. Ngôi mộ của ông ở nghĩa trang Matxcova, có bức tượng bán thân ông tạc bằng đá trắng, lúc nào cũng đầy hoa tươi, và cứ khoảng 5 năm một lần, người ta xuất bản những tuyển tập thơ và thư từ, tìm thấy trong những bó hoa vô danh đặt trên mộ ông. Điều đó dường như chưa diễn ra ở bất cứ nhà thơ nào, kể cả đông tây kim cổ. Ông đã đi thăm hầu hết các nước tư bản, lấy vợ Mĩ, có một thời sống ở Mĩ như một công nhân Hoa Kỳ, vậy mà toàn bộ tâm huyết của ông vẫn dành cho nước Nga, một nước Nga nông nghiệp cũ kỹ và buồn tẻ. Bằng con mắt của một người đã đi hầu khắp thế giới, ông viết về hồ ao cây cối vườn nhà ở cái làng quê hẻo lánh của ông, vì vậy thơ ông vừa có tính toàn nhân loại, vừa đậm đặc chất Nga. hồn Nga tới tận xương tủy.

*Nước Nga, nước Nga bằng gỗ của tôi
Người ca duy nhất chỉ tôi thôi
Câu thơ tôi buồn chất súc vật
Như nhuộm bằng nhựa quả cây sồi*

Không ai đã nói về mình, về thơ mình với sức mạnh như thế. “Một sức sống man dại. Tràn trề trong thơ tôi”. Và như ông nói, ông đã “Đánh mất cuộc đời không tính toán voi đây” để dâng hiến toàn bộ sáng tạo của mình cho nền thơ Nga, cho nhân dân Nga.

Những bài thơ có trong tập này chủ yếu nằm ở hai giai đoạn quan trọng nhất của thơ ông, giai đoạn đầu ông viết rất giản dị trong sáng, có dấu ấn rõ rệt của phong cách sáng tác dân gian và giai đoạn sau, thơ ông hướng tới A.Puskin, câu thơ hài hòa, đẹp và hàm súc đến mức cổ điển.

Khi cuộc cách mạng vô sản đầu tiên trên thế giới nổ ra và thắng lợi ở nước Nga, như lời tự sự của ông, ông “hoàn toàn đứng về phía Tháng Mười, nhưng tiếp thu mọi cái theo sự hiểu biết của mình: Với khuynh hướng nông dân”. Ông đã viết không ít thơ và trường ca về đề tài cách mạng, nhưng phần quan trọng nhất, vượt qua được thử thách khắc nghiệt của thời gian, có lẽ vẫn là những cảm xúc nồng ấm không nguôi về thiên nhiên Nga, và đương thời, người ta đã gọi ông là nhà ảo thuật kì tài, những bài thơ mãi mãi rung động bạn đọc về nhân dân Nga, về tình yêu và những uẩn khúc muôn thuở của mọi cõi lòng.

Một cuộc đời ngắn ngủi, éo le và đầy bi kịch, có lúc bối rối dường như không kiểm soát được, trước những biến đổi quá nhanh của xã hội, đã khép lại bằng một sự nghiệp thơ huy hoàng. Bạn đọc ngày nay dễ dàng lượng thứ cho những hạn chế mà ông không vượt qua được, thông cảm với những hoang mang buồn nản của ông ở những ngày cuối đời, mà tiếp thụ di sản nghệ thuật vĩ đại của ông, vì đất nước và nhân dân Nga. Bạn đọc sẽ nhận ra những điều đó, dù là qua các bản dịch – những bản dịch công phu và tâm huyết của nhiều nhà thơ Việt Nam. Và như ông nói : *“Những gì liên quan đến tiểu sử của tôi thì tất cả đều đã ở trong các bài thơ của tôi”*. Vâng, các bài thơ ấy đã ở trong tay bạn.

TRẦN NHUẬN MINH

Lời tự thú

*Người nào sống khác thường
Số phận định từ trước
Nếu tôi không nhà thơ
Tôi đã thành trộm cướp*

*Gầy gò và nhỏ bé
Điều khiến bọn trẻ ranh
Tôi về nhà là thấy
Xây xát cả thân mình*

*Mẹ tôi kêu hoảng hốt
Tôi nói, máu đầy môi :
“Con vấp vào hòn đá
Ngày mai sẽ lành thôi”.*

Bây giờ thì khác trước
Tuổi nghịch ngợm qua rồi
Một sức sống man dại
Tràn trề trong thơ tôi

Chữ hiện lên hỗn loạn
Trong mỗi một câu thơ
Như phản ánh phá phách
Của chú bé ngày xưa.

Tàn bạo và kiêu hãnh
Dáng điệu mới luôn luôn
Xưa máu đầy trong miệng
Nay máu đầy trong hồn

Tôi không nói với mẹ
Mà với cả mọi người
“Tôi vấp vào hòn đá
Ngày mai sẽ lạnh thôi”.

Thăng nông

*Mưa bụi như một chiếc chổi ướt
Quét phân rặng liễu trên cánh đồng
Gió ơi hãy tuốt những chòm lá
Tôi cũng như gió một thăng nông*

*Tôi yêu những cánh đồng xanh lơ
Như những đàn bò bước lờ đờ
Cái bụng thở đầy những chiếc lá
Ngập đến đầu gối dính bùn dơ*

*Kìa những đàn bò vàng hiện ra
Có ai bằng tôi để ngợi ca ?
Tôi nhìn cho hết buổi chiều xuống
Liếm những bước chân con người qua*

Nước Nga, nước Nga bằng gỗ của tôi
 Người ca duy nhất chỉ tôi thôi
 Câu thơ tôi buồn chất súc vật
 Như nhuộm bằng nhựa quả cây sồi

Hỡi chiếc gàu trăng hãy vục xuống
 Kéo lên mức sữa cây bạch dương
 Không khí nghĩa địa ngọt ngạt quá
 Với những chữ thập đỏ trên đường

Trên đồi một bóng tối lảng vảng
 Như thằng kẻ trộm núp trong đêm
 Tôi đây cũng là thằng ăn trộm
 Thằng ăn cắp ngựa trên thảo nguyên

Có người nào thấy trong đêm tối
 Lùm cây như thể đám quân trào ?
 Trên cánh đồng xanh trong đêm tối
 Tôi rình tay cắp một con dao

Ôi bụi cây trên đầu tôi khô rồi
 Khúc hát ngục tù chìm ngập tôi
 Trong tâm khảm tôi, tôi bắt buộc
 Phải xay cái cối của thơ thôi.

Con gió điên ơi, đừng sợ hãi
 Cứ rút tự nhiên những lá đồng
 Cái tên nhà thơ tôi chẳng sợ
 Tôi cũng như gió một thằng ngông

Ôi nước Nga

*Ôi nước Nga thân thiết của tôi ơi,
Nhà gỗ thông khoác áo choàng tượng Chúa...
Một màu xanh mát ngắm nhìn thuê thỏa
Một màu xanh tím tấp tận chân mây.*

*Như một kẻ hành hương từ xa đến,
Tôi ngắm nhìn mãi đồng ruộng của Người.
Bên lối rào le te quanh thôn xóm
Những cây phong gây guộc lá reo vui.*

*Ngày lễ thánh nhà thờ trên mỗi nẻo
Hương mật ong, táo chín tỏa ngát ngây
Sau điệu nhảy cầm tay trên cỏ thảo
Lá rộn ràng đến điệu vũ xuân tươi.*

Theo lối mòn nát nhàu tôi tất tả
Ra bao la đồng ruộng trái ngát xanh.
Tiếng cười vang của các cô thôn nữ
Đón gặp tôi như những tiếng khuyển vàng

Ôi nếu như thiên thần lên tiếng gọi
“Bỏ nước Nga lên sống ở thiên đường !”
Tôi sẽ đáp : “Thiên đường xin để đấy.
Cho tôi được ở Tổ quốc yêu thương !

Bình minh

*Nơi bình minh nghiêng đổ nước hồng
Tưới đầm những luống dài bắp cải
Cây phong non ngừng đầu chơi với
Bú dòng sữa mẹ, sữa màu xanh*

Chiều...

*Chiều xuống rồi. Giọt sương
Lấp lánh đầu ngọn cỏ
Tôi đứng ở bên đường
Tựa vào cây liễu nhỏ*

*Và ánh trăng vàng vặc
Rót vàng lên mái nhà
Tôi thoáng nghe đâu đó
Tiếng họa mi xa xa*

*Chiều ấm lành như thế
Mùa đông bên bếp lò
Và Bạch dương đứng lặng
Như rằng nền không lò*

*Xa xa bên kia sông
Sau bìa rừng mờ tỏ
Lão gác rừng ngái ngủ
Khua vang hồi mõ khô...*

Anh đào hãy rụng...

*Anh đào tóc phủ đầy ánh tuyết
Cành xanh đầy hoa và đầy sương
Đàn sáo theo luống cây lần bước
Nhìn ngó tìm chi trên nồn mầm.*

*Cỏ non như lụa đầu nghiêng xuống.
Trời đất thơm lòng hương nhựa thông.
Ôi, đám cây rừng, ôi bãi ruộng –
Ngây ngất lòng ta say bước xuân.*

*Thầm lên tin vui lòng dào dạt
Rọi chiếu tâm hồn ta chói chang.
Ta chỉ nghĩ tới người đính ước.
Chỉ cất lời ca riêng về nàng.*

*Anh đào hãy rụng rơi như tuyết,
Chốn rừng chim hãy hót lên chim
Tôi chạy khắp đồng đem phân phát
Màu trắng như triều bọt biển dâng.*

Lũ xuân

*Lũ xuân như làn khói
Liếm hết sạch lòng buồn.
Mảnh trăng non bối rối
Đánh rớt sợi cương vàng.*

*Tôi bơi trên con mảng,
Thúc mũi vào hai bờ.
Rơm vàng chất từng đống
Như nhà thờ khắp quê.*

*Thoảng thốt kêu buồn thảm
Trong yên tĩnh đêm lây
Rē gà đen lên tiếng
Gọi ta về đêm dầy.*

*Buông tấm màn xanh thẫm
Rùng che cảnh bản hàn
Tôi thắm lên cầu nguyện
Cho số kiếp quê hương.*

Đêm

*Dòng sông thêm thiếp ngủ
Rừng thông đen thối reo
Chim họa mị thối hót
Và côn trùng thối kêu*

*Đêm, bốn bề tĩnh lặng
Con suối reo êm lành
Chỉ còn trăng lấp lánh
Rắc bạc đều xung quanh*

*Dòng sông lấp lánh bạc
Con suối lấp lánh bạc
Bạc lấp lánh cỏ hoa
Thảo nguyên thành bát ngát*

*Đêm. Bốn bề tĩnh lặng
Vạn vật ngủ ngon lành
Chỉ còn trăng lấp lánh
Rắc bạc đều xung quanh...*

Mặt trời mọc

*Mặt trời hồng đã mọc
Trên nền trời thẫm xanh
Có một dải trong vắt
Giữa ánh vàng lung linh.*

*Tia mặt trời lên cao
Trên vòm trời vời vợi
Rời biến vào đâu đâu
Để thành tia nắng mới*

*Những tia vàng chói lọi
Đất sáng lên thành linh
Màu trời xanh nhạt lại
Lan dần ra xung quanh*

Mùa đông

*Mùa thu đã bay đi
Và mùa đông băng về
Như có đôi cánh mỏng
Vô hình, mùa đông xòe*

*Lùa về cơn gió rét
Cô đặc những ao hồ
Và trẻ em hò hét
Mùa đông được hoan hô*

*Đây, hiện trên khung kính
Đường diễm đẹp lạ kì
Mọi con mắt đều hướng
Từ trên cao nhìn về.*

*Tuyết rơi, quay lấp loáng
Trải tấm nệm trắng phau
Trong mây, trời chớp mắt
Bông tuyết ánh rực màu.*

Những gì đã qua không bao giờ trở lại

*Không trở lại những đêm dịu mát
Người bạn gái của tôi không gặp lại nữa rồi
Khúc ca vui chẳng còn ở bên tôi
Trong vườn xanh hoa mi đâu còn hót.*

*Đêm xuân đã xa rồi và nàng không kịp nói :
“Hi vọng trở về. Chúng tôi đợi mùa xuân !”
Nhưng tiết thu đã ngả sang dần
Những ngày mưa cứ dầm dề không dứt.*

*Dưới mộ kia bạn gái đang yên giấc
Một mối tình còn giấu kín trong tim
Thời xôn xang mạch máu cũng lặng yên
Bão tuyết cũng không thể nào đánh thức.*

Và họa mi cũng đã ngừng ca hát
 Ca sĩ của vườn xanh bay ra biển mất rồi
 Chẳng bao giờ còn nghe nữa bên tôi
 Âm thanh ấy trong những đêm dịu mát.

Những niềm vui dễ thương cất cánh bay xa khuất,
 Trong đời mình tôi cảm thấy đâu đây
 Chỉ còn lại trong hồn những tình cảm nhạt phai
 Những gì đã trôi qua không bao giờ trở lại.

***Cây bạch dương
màu trắng***

*Cây bạch dương màu trắng
Bên cửa sổ nhà tôi
Tuyết ôm trùm cảnh vắng
Như bạc phủ sáng ngời.*

*Trên những cành tơ phấn
Tuyết men như đường diêm
Những ngón tay thon mở
Viên những đường đẳng-tên.*

Và cây bạch dương đứng
 Trong giấc mơ âm thầm
 Những tinh thể cháy sáng
 Trong lửa vàng mệnh mông

Ánh mặt trời mùa đông
 Bò quanh cây chậm chậm
 Lại rắc thêm lớp bạc
 Mới tinh khôi trên cành.

Trời xanh

Trên mặt đĩa trời xanh thăm thẳm
 Vài gợn mây lóng lánh mặt vàng
 Nhân gian chìm đắm mơ màng
 Một mình tôi thức với ngàn sầu thương
 Rừng thông đám mây vương bối rối
 Pha đậm thêm làn khói êm đêm
 Sườn non vươn ngón tay mềm
 Tìm đeo chiếc nhẫn rạn trên tầng trời
 Diệt đầm lầy cất lời than thở
 Róc rách con nước vỗ rất gần
 Trên trời một ánh sao buồn
 Vén mây cô quạnh ngó nhìn thế gian
 Tôi ước muốn hòa tan sao ấy
 Làm lửa thiêu thiêu cháy lá rừng
 Rồi trong khói lửa mịt mù
 Chết như một ánh chớp nguồn trong đêm.

Miền quê ta

*Miền quê ta hoang vắng
Miền quê ta trống trơ,
Đồng cỏ chưa ai cắt,
Rừng cây và nhà tu.*

*Lều gõ thấy xiêu vẹo,
Vén vện được năm, ba,
Mái phông lên bọt trắng
Trong ánh nắng chiều tà.*

*Dưới mái rơm che phủ
Vì kèo long lô xô,
Gió rắc dương ánh vụn
Lên mặt mốc xám tro.*

*Qua đập dồn đập cánh
Vào bên cửa sổ nhà.
Anh đào như bão tuyết
Tay áo đưa vẫy ta.*

*Phải chăng là huyền thoại
Cuộc sống nay và xưa.
Chiều về với lũ khách
Cỏ vũ mâu nhủ gì ?*

Đầm lầy xen bãi

*Đầm lầy xen bãi trũng,
Trời dăng dải khăn xanh.
Cánh rừng tùng xao động
Vàng dát đầy lá cành.*

*Rỉ rách tiếng vàng anh
Giữa mái rừng xoắn xuýt.
Thâm u thông mơ màng
Mùa cắt cỏ rậm rịch.*

*Cỗ xe ngựa kéo kệt
Lăn bánh qua thảo nguyên –
Vòng bánh xe thơm ngát
Đoạn khô còn ủ hương.*

*Tiếng sáo huýt trên cành
Thuyền liễu nghiêng tai hóng...
Miền quê bị lãng quên,
Miền quê ơi mến thương !*

Trong rừng

Mây rua đấng ten trong rừng cây,
Thơm lừng hương ngát sương cuộn bay.
Rời ga tôi bước trên đường lội
Xa bãi cây rừng nơi quê tôi.

Rừng không rầu rĩ, không reo hát,
Bóng đen như một mảnh khăn treo,
Một nỗi sầu đau tim xé nát...
Ôi, đất quê nhà, đau buốt sao !

Buồn bã những cây tùng chị em
Giọng người xa ích hát êm êm :
“Tôi sẽ chết trên giường nhà ngục,
Người ta đem đi vùi cho xong”.

Đừng thơ thần...

*Đừng thơ thần, đừng giẫm nhàu bụi thắm
Và cũng đừng tìm dấu vết thiên nga.
Với mái tóc rộm vàng như kiều mạch
Mãi mãi rồi em rời khỏi giấc mơ.*

*Với nước da hồng màu dâu chín
Em dịu dàng, em xinh đẹp thuở xưa,
Em giống như hoàng hôn thắm đỏ
Và chói chang rạng rỡ ánh tuyết pha.*

*Cặp mắt em – hạt mạch đen rụng, héo,
Cái tên dễ thương tan như một âm thanh,
Nhưng còn lại trong nếp khăn nhàu nát
Hương mật ong từ đôi tay điệu huyền.*

*Vào giờ tịch mịch, khi trên mái
Hoàng hôn tựa như chú mèo con
Đưa chân rửa mặt, tôi nghe vọng
Lời ong với gió nói về em.*

*Đừng thơ thần, đừng giãm nhàu bụi thắm
Và cũng đừng tìm dấu vết thiên nga
Với mái tóc rộm vàng như kiêu mạch
Mãi mãi rồi em rời khỏi giấc mơ.*

Mùa xuân

*Mùa xuân nào giống niềm vui
Cát vàng đâu bởi nắng phơi nên vàng,
Làn da em dẫu gió sương
Dành cho anh rõ ánh từng chân tơ.*

*Trước làn nước biếc trong hồ
Trên thềm cỏ mịn, nụ hoa dập dềnh
Đã nguyên ta quyết chung tình
Thì nơi đâu cũng có mình có ta.*

*Màn đêm trải đến mượt mà
 Gió vờn theo gió, lửa xa tổ mợ,
 Nhà em bên cánh rừng thưa
 Mẹ thấy em đợi, anh đưa em về.*

*Lòng đâu như tỉnh như mê,
 Anh còn lần lữa, quay đi sao đành.
 Em cười âu yếm cùng anh,
 Khăn em còn vấy bông bênh trước hiên.*

Lúa đồng đã gặt...

*Lúa đồng đã gặt, rừng cây xác xơ
Nước bốc hơi ẩm pha sương mờ
Mặt trời lặn lẽ như một bánh xe
Lăn xuống sau núi xanh mù che.*

*Con đường gồ ghề nằm ngủ thiếp đi
Hôm nay đường mơ mộng những gì
Con đường cảm thấy chẳng còn bao lâu
Đã tới mùa đông trắng tuyết câu*

*Ôi ! Và chính tôi ở giữa khu rừng
Chiều hôm qua nhìn thấy trong sương :
Mặt trăng vàng ệch thành con ngựa con
Đóng thân vào chiếc xe tôi trượt tuyết.*

Tôi đi trên tuyết

Tôi đi trên tuyết đầu mùa
 Linh lan như tỏa hương xưa trong hồn
 Chiều tà xanh giọt sao hôm
 Thấp ngon nển nhỏ dẫn đường trong đêm
 Ráng chiều hay bóng đêm đen ?
 Gió reo hay tiếng gà bên cánh rừng ?
 Tưởng như chẳng phải mùa đông
 Đàn thiên nga trắng trên đồng đầy thoi.
 Mặt gương băng sáng tuyết vời.
 Tuyết rơi dịu nhẹ sưởi tôi ấm lạnh
 Dang tay muốn xiết vào mình
 Đôi cây thù liễu phong phanh ngực trần
 Sương giăng mờ mịt cánh rừng
 Đồng quê rạo rực nổi mừng tuyết rơi...
 Muốn ghì sát đến bên người
 Hàng cây thù liễu thân phơi lạnh lòng.

1917

TÙ THỊ LOAN dịch

Trên nước hồ...

*Trên nước hồ hồng thắm
Lá vàng bay lộn nhào
Như một đàn bướm lượn
Bay đến tận trời cao*

*Tôi mê chiều nay lắm
Cánh đồng vàng yêu thương
Gió trẻ cuốn vạt áo
Đến vai cây bạch dương*

*Mát tâm hồn, thung lũng
Bầy cừu như sương lam
Sau cổng vườn êm ả
Hồi chuông xa lịm dần*

*Chưa bao giờ như thế
Da thịt tôi biết đều
Giống như cây liễu ngủ
Trên hồ nước hồng reo*

*Mỉm cười trên cõi đá
Nhai cỏ với mầm trắng
Đâu rồi vui yên tĩnh
Yêu mà không khát thèm ?*

Bài ca về con chó mẹ

Sáng ra, trong chuồng hoen rỉ
Chó mẹ vừa sinh bảy con
Bảy chú chó hung mũm mũm
Trên đống bao tải đã sòn

Suốt ngày chó mẹ âu yếm
Lưỡi mềm chải mượt lông con
Và dưới bụng mẹ ấm áp
Tùng dòng tuyết nhỏ đang tan

Buổi tối, khi bày gà nhiep
Ngủ yên trên những chiếc sào
Ông chủ lạnh lùng, cau có
Bỏ bảy chó nhỏ vào bao

Chó mẹ chạy nhào qua tuyết
 Cuồng cuồng tất tả đuổi theo
 Để nước dưới bao hào rãnh
 Vẫn còn run rẩy hồi lâu

Khi chó lê mình trở lại
 Mồ hôi ướt đầm bên sườn
 Mặt trắng nằm trên mái rạ
 Tựa hồ một chú chó con

Nó ngẩng nhìn vào trời thăm
 Rồi sủa gọi lên bầu không
 Vành trăng mỏng manh bình thản
 Lặn xuống đôi hoang ven đồng

Rồi cứ âm thầm như lúc
 Bị ai ném đá diễu cười
 Nước mắt nó sa trên tuyết
 Rục vàng từng giọt sao rơi...

Con bò

*Quá già răng rụng hết
Năm tháng cuộn trên sừng
Thằng chăn hay đánh đập
Lôi qua những cánh đồng*

*Trái tim đã lạnh lùng
Không nghe tiếng chuột cắn
Nhưng bò cái thấy buồn
Nhớ con bê chân trắng*

*Họ không để bò con
Được ở gần bò mẹ
Trên chiếc sào đã phơi
Da bò con rụng khế*

*Rồi ngày kia bò mẹ
Theo số phận con mình
Bị tròng dây vào cổ
Dẫn đến lò sát sinh*

*Ảo não và đau buồn
Cắm đôi sừng xuống đất
Bò mẹ mơ rừng cây
Những cánh đồng xanh ngắt.*

Con cáo cái

Tặng A.M.Rêmidốp

*Nó bước tập tàng, lê cái chân gãy nát,
Về nằm khoanh tròn ở trước cửa hang.
Mặt đờ đẫn, đầu ngoẹo ngay trên tuyết
Dòng máu mảnh mai rỉ mãi khôn cầm*

*Phát súng sấm khói mù như gai búa,
Đất rừng hiện trong mắt nó, bùng bùng.
Từ những bụi cây thốc ra luồng gió xoáy
Và đánh ròn tiếng miêng đạn vãi vung.*

Màn sương như khăn liệm qua người nó,
 Buổi chiều ảm ỏi, nhóp nhúa, đỏ ngầu.
 Nó bông cất đầu trông hốt hoảng.
 Và lưỡi lê lạng ngắt ở vết đau.

Trong bão tuyết, đuôi nó quất lên như đám cháy
 Mồm nó lè ra củ cà rốt đỏ tươi...
 Mùi hoa tuyết, mùi đất khô ngai ngái,
 Lặng lẽ máu đông thành một vũng lầy.

Con con chó

*Lại hiện về những năm tháng xa xăm
Như bãi cỏ xạc xào hoa cúc dại.
Chợt hình dung về một con chó cái
Đã một thời là bạn của tôi.*

*Tuổi trẻ tôi nay đã tắt rồi,
Như cây phong mục tàn vì mưa nắng,
Tôi nhớ lại một cô áo trắng,
Mà con chó kia là người đưa thư,*

*Chẳng phải ai cũng có một người thân
Nhưng với tôi cô gái ấy là bài ca tuổi trẻ,
Những bức thư tôi buộc nơi cổ chó
Cô ta chưa một lần cầm.*

Cô ta chưa hề đọc một lần.
Nét chữ tôi cô hoàn toàn xa lạ,
Nàng cứ đứng trầm tư lặng lẽ
Bên lùm cây ven mặt nước thu vàng.

Tôi khô' đau... Tôi mong đợi hồi âm...
Không chờ được... tôi ra đi... Và thế
Tháng năm qua... tôi trở thành thi sĩ
Lại về đây, bên khung cửa quen thân.

Con chó xưa đã chết từ lâu
Ra đón tôi là một con chó khác,
Con chó này, màu lông quen đã nhạt
Cát tiếng sủa chào, sang sảng, non tơ.

Người mẹ nòi ! Nó giống mẹ làm sao !
 Để lòng tôi chợt nghe buồn tê tái.
 Với nỗi đau này tôi dường như trở lại,
 Tôi lại ngồi viết những bức thư.

Tôi bồi hồi nghe lại khúc ca xưa,
 Nhưng đừng sửa – Chớ ơi, đừng sửa nữa.
 Mà có muốn ta hôn mà không hả chớ
 Vì tháng năm vừa thức dậy trong hôn ?

Tôi ôm hôn, tôi ghì nó vào lòng
 Và dẫn nó vào nhà như người bạn...
 Phải, tôi đã từng say một cô áo trắng,
 Nhưng bây giờ tôi lại yêu một cô áo xanh.

Thôi đừng quát nữa đi...

*Thôi đừng quát nữa đi. Việc nó đã thế rồi !
 Tôi đâu phải là con buôn mà tranh cãi.
 Đâu tôi đâu vẫn ngẩng cao, không ngại
 Cái đầu vàng của tôi.*

*Tôi chẳng yêu làng quê, cũng chẳng yêu thành phố
 Có thể mang tình yêu ấy thế nào ?
 Vứt bỏ tất. Nuôi bộ râu cho tốt
 Kẻ lãng du này sẽ ngang dọc nước Nga.*

*Quên sạch hết những trường ca, sách báo
 Chỉ cần đeo một cái túi lên vai
 Kẻ trác táng trên những miền giông bão
 Gió thét gào mạnh hơn bất kì ai.*

Tổng cổ hết tôi hành cùng củ cải
 Hồn mang mang lo lắng trước chiều tà
 Sẽ xỉ mũi thật to vào tay mình cho khoái
 Những thằng khùng tôi đánh hết, không tha.

Tôi chẳng cần một cái gì may mắn
 Chỉ cần quên và nghe bão tuyết gào
 Vì nếu thiếu những thói ngông cuồng đó
 Cuộc đời này tôi biết sống ra sao.

Tôi chỉ còn...

*Tôi chỉ còn một trò khuây khỏa :
Đưa ngón tay lên miệng – huýt sáo vang.
Tiếng tăm xấu sẽ truyền lan khắp cả,
Tôi là tên thô tục, gã du côn.*

*Chà ! Tôn thất mới nực cười là vậy !
Tôn thất nực cười có lẫn trong đời.
Tôi xấu hổ, trước đây tôi tin Chúa
Tôi đón đau, giờ không tin nữa rồi.*

*Ôi những chốn xa xăm vàng rộm !
Đời tôi tắm đốt mọi chuyện đời.
Tôi thô tục, tôi du côn sinh chuyện
Cũng chỉ để sao cháy thêm sáng mà thôi.*

Tặng vật của nhà thơ – yêu và quấy quả.
 Số mệnh nhà thơ là vậy trong đời tôi.
 Tôi muốn đem bông hồng trinh bạch
 Gả cho cóc đen trên trái đất này.

Cho dù những ý đồ những ngày hồng ấu
 Đã không thành, đã không như ước mong.
 Nhưng nếu trong tâm hồn quý sa tăng làm tổ –
 Có nghĩa, ở đây có cả các thiên thần.

Vậy vì trò vui này của màn sương mờ đục,
 Cùng với nó lên đường tới miền đất khác,
 Tôi muốn trong giây phút cuối cùng
 Xin với những ai sẽ có mặt ở bên, –

Vì những tội lỗi nặng nề tôi đã phạm,
 Vì điều thất tín vào sự phồn hoa,
 Hãy đặt tôi nằm trong tấm áo cánh
 Áo cánh Nga chết dưới tượng thánh Nga.

Rừng non

*Sau mái tóc đen đám rừng non
 Trong làn xanh biếc thở rập rờn
 Cừu tơ lông xoắn – vàng trắng khuyết
 Thơ thần dạo chơi giữa cỏ lan.*

*Chốn hồ lặng gió tìm lau sậy
 Đôi sừng cừu cứ rúc chen hoài,
 Và ngỡ tự lối rừng xa tới
 Nước chảy xô bờ say lá rơi.*

*Còn dưới màu xanh khắp thảo nguyên
 Anh đào làn khói thở mơ màng.
 Và sau thung lũng trên sườn núi
 Xoắn xuýt bùng lên ánh lửa hồng.*

Ôi miền đất rậm bông cỏ ngựa
 Mặt phẳng phiêu thân thiết với lòng ta
 Nhưng ẩn giữa bao la rừng cỏ đó
 Một nỗi buồn cứ đau quặn diệt da.

Và như tôi, trong lẽ cầu buồn bã
 Ai là thù ai là bạn bỗng quên,
 Người rầu rĩ về bầu trời thẳm đỏ
 Những đám mây lơ lững mượt xanh lam.

Nhưng với người từ bao la xanh biếc
 Bóng tối đen cũng dọa nạt nhìn ra
 Cả bước gù của Uran núi trọc
 Cả gông cùm khổ ải chốn Xibia.

Tôi lại về

*Tôi lại về. Trong gia đình thân thuộc
Mảnh đất quê trầm tĩnh dịu dàng,
Phía sau núi sương chiều như sóng tóc
Đưa bàn tay trắng muốt vẫy mừng.*

*Mái tóc bạc của một ngày âm đạm
Rời tôi bởi cứ lặng lẽ trôi qua
Và nỗi buồn chiều hôm xao xuyến
Trong lòng tôi không thể dẹp yên đi.*

*Bóng hoàng hôn là là sà xuống thấp
Trên mái tròn tầng tầng lớp nhà thờ.
Ôi, chẳng còn thấy bạn bè thuở trước
Nhưng bạn bè đùa nghịch những ngày thơ.*

*Năm tháng đã chìm sâu vào dĩ vãng
Và bạn bè cũng theo bước khuất xa !
Chỉ còn dòng nước vẫn như xưa bận rộn
Sau cối xay cánh gió chảy rầm rì.*

*Và dưới bóng trời chiều chạng vạng
Trong tiếng reo của bờ sậy ngã nghiêng
Tôi thường cầu mặt đất mờ hơi ẩm
Về những điều không trở lại, xa xăm.*

Sáng mai...

*Sáng mai mẹ đánh thức con dậy sớm,
 Người mẹ hiền nhẫn nại của con ơi !
 Con sẽ qua lối đồi chào đón bạn
 Người bạn xa quý mến ghé lại chơi.*

*Vừa hôm nay trong rừng con đã thấy
 Vệt bánh xe in trên mặt cỏ tươi
 Ngay sát dưới vòm mây cao vời vọi
 Vòng cung vàng anh ấy gió lung lay.*

*Sớm tinh mơ bữa mai anh sẽ tới,
 Mũ vành trắng ném tọt xuống bụi cây,
 Và đùa rớn trên bao la đồng nội.
 Đuôi ngựa hồng vọi vĩa tung bay.*

*Sáng mai mẹ đánh thức con dậy sớm,
Mẹ châm đèn sáng phòng khách nhà ta.
Người ta bảo, con một ngày sắp đến
Thành nhà thơ nổi tiếng của nước Nga.*

*Con sẽ hát ngợi ca mẹ và khách,
Cái bếp nhà ta, chú gà sống, túp nhà...
Và dòng sữa con bò vàng của mẹ
Sẽ chảy vào những khúc hát con ca.*



Cổ xe ngựa

*Cổ xe ngựa rảo mòn lên tiếng hát,
 Bình nguyên, bờ bãi đuổi theo nhau,
 Bên đường cái lại miếu thờ nối tiếp
 Và những cây thánh giá đứng âu sầu.*

*Tôi lại đau nỗi buồn đau ấm áp
 Bởi gió đưa hương kiều mạch khắp đồng.
 Và tay bỗng tự nhiên đưa làm dấu,
 Nhìn màu vôi tường trắng giữa gác chuông.*

*Ôi nước Nga, cánh đồng màu thắm đỏ
 Và màu xanh ngả xuống giữa lòng sông
 Tôi yêu đến sướng vui và đau khổ
 Nỗi sầu thương hồ nước trải mênh mông.*

*Không đo được nỗi buồn đau lạnh buốt
Người đứng trên dải bờ phủ mù sương.
Nhưng chẳng ai khuyên dạy tôi cho được
Đừng yêu người, đừng tin tưởng hết lòng.*

*Và tôi chẳng trao ai dây trói buộc,
Và không rời cơn mộng mị mung lung,
Khi thảo nguyên yêu thân ngân réo rắt
Tiếng nguyện cầu của rừng cỏ đuổi chồn.*

Ôi tôi tin...

*Ôi, tôi tin, tôi tin, đời hạnh phúc !
 Và mặt trời còn chứa tất hào quang.
 Như một kẻ nguyện cầu thân đỏ rực
 Hoàng hôn loan báo trước một tin lành,
 Ôi, tôi tin, tôi tin, đời hạnh phúc !*

*Nước Nga vàng, hãy vang ngân réo rắt !
 Ngọn gió cuồng hãy lay động xốn xang !
 Hạnh phúc kẻ đem niềm vui dào dạt
 Hát nổi sâu đồng ruộng nước Nga vàng.
 Nước Nga vàng, hãy ngân vang réo rắt !*

*Tôi yêu tiếng rì rào dòng nước xiết
 Và ánh sao trên ngọn sóng chói chang
 Một nỗi đau ngọt ngào như hạnh phúc
 Một nhân dân lòng nhân hậu dịu dàng.
 Tôi yêu tiếng rì rào dòng nước xiết.*

1917

THÚY TOÀN dịch

Những bài hát của tôi

*Những bài hát của tôi ơi
Tại sao không nói nên lời tại sao ?
Tóc tôi rồi hãy buộc vào
Sợi dây của mảnh trời cao yên lành*

*Những vì sao vẫn lặng thinh
Cho tôi bài học trong lành yêu thương
Như cây liễu đứng bên đường
Canh cho giấc ngủ bình thường nước Nga*

*Trên làn cỏ nhạt màu da
Trăng thu tê tái tôi qua dưới trời
Một mình đi nhạt thóc rơi
Cho đầy cái bị hồn tôi chẳng giàu*

Màu xanh không lành nổi đau
 Những bài hát của tôi đâu cả rồi
 Trên đường chiếu xuống mặt trời
 Giống như cái chổi sáng ngời chung quanh

Nổi vui tiếng gọi thất thanh
 Nghe như hơi thở gió thành lời khuyên
 Người ơi hãy sống lặng yên
 Giống như cây liễu đứng bên thu vàng.

Mái tóc xanh

Tặng L.I.Kasin

Mái tóc xanh

*Vòng ngực tròn thiếu nữ,
Ôi bạch dương, bạch dương mảnh dẻ.
Cớ chi người nhìn mãi xuống đầm ?*

*Gió nói gì bên tai người thì thầm ?
Và cát nữa, cát nói điều gì vậy ?
Hay người muốn vàng trắng làm lược chải
Êm êm trên mái-tóc-cây-cành ?*

*Hãy kể ta nghe những bí mật đời mình.
Những ý nghĩ giấu trong từng thớ gỗ,
Ta yêu tiếng xào xạc buồn bã
Của người vào mỗi độ thu sang.*

Và tôi nghe tiếng của bạch dương :
 “Anh bạn tò mò ơi,
 Đêm nay dưới trời sao vàng vặc
 Có một chàng chẵn cừu
 Đã đến và khóc

Trắng tỏa bóng mênh mông,
 Một màu xanh huyền ảo,
 Quì xuống đất chân trần
 Chàng ôm lấy thân tôi

Và nặng nề cất tiếng thở dài,
 Chàng khẽ nói trong rì rào cây lá :
 – Tạm biệt nhé, con chim câu bé nhỏ.
 Hẹn chờ nhau, mùa sếu sang năm”

Suốt mùa thu

*Suốt mùa thu cú rúc suốt mùa thu
Trên những ngã đường ban mai thoáng đâng
Đầu tôi đau nhức nhối rồi bù
Rụng từng nắm tóc vàng, từng nắm.*

*Tiếng cú vọng trên thảo nguyên, đông vắng
Bà mẹ xanh, hoàn diệp liễu, xin chào !
Sang tháng sau tuyết rơi tha hồ tắm
Và bạc dần mái tóc của người trai.*

Những ngày tới tôi lạnh vì vắng lá
 Những vì sao ngân lạnh lạnh đầy hồn
 Là trai trẻ, dù vắng tôi, sẽ hát
 Lốp người già, dẫu tôi vắng, sẽ nghe.

Thi sĩ mới sẽ đi trên đồng lớn
 Huýt sáo vang khu rừng mới của mình
 Suốt mùa thu, suốt mùa thu gió thổi
 Lá thì thảo, xào xạc suốt mùa thu

Tôi thi sĩ cuối cùng của đồng quê

Gửi A.Mariengof

*Tôi thi sĩ cuối cùng của đồng quê
Chiếc cầu gỗ khiêm nhường trong bài hát
Tôi chống việc đến dự ngày lễ thánh
Hồn phải lòng những chiếc lá bạch dương.*

*Cháy rực lên những chiếc lá vàng thơ
Từ thân cây nển trắng mềm cao vút
Đồng hồ quê mảnh trắng vàng khăn giọng
Mười hai giờ thời điểm ấy của tôi.*

*Trên lối mòn đồng lúa thắm da trời
Chốc nữa thôi vị khách xanh sẽ tới
Lúa kiều mạch và ban mai tuôn dội
Trong lòng tay đen đúa sẽ vốc đầy*

Chẳng lạ kì, chẳng đẹp những bàn tay
 Anh sẽ không sống bởi bài ca đó !
 Chỉ có những con ngựa hiền màu lúa
 Sẽ buồn rầu về chỗ cũ mà thôi.

Gió sẽ làm đau lòng những tiếng hí vang trời
 Chúng sẽ lồng lên trong lễ cầu hồn cho ngựa
 Và chốc nữa, chốc nữa thôi đồng hồ quê giục già
 Mười hai giờ trắng khàn giọng của tôi.

Thư gửi mẹ

Mẹ khỏe không ? Oi mẹ của con !
 Con vẫn còn sống đây. Con xin chào mẹ.
 Con cầu mong những tia nắng hoàng hôn
 Về sưởi ấm mái nhà ta quanh quẽ.

Người ta nhấc con, mẹ vẫn thường đau khô^o
 Thường dày vò vợ vắn về con
 Thường ngóng trông, đi trên đường cát bụi
 Khoác trên vai một tấm áo cũ sờn

Và chiều xuống, trong hoàng hôn tím sẫm
 Mẹ chỉ thấy một điều thôi, một cảnh tượng kinh
hôn

Như trong đám đánh nhau nơi quán rượu
 Có ai đó cầm dao đâm nát tim con.

Ồ, không phải thế đâu, xin mẹ cứ yên lòng
Điều đó chỉ là một cơn mộng mị
Số phận con đâu đã quá đáng cay
Đến nỗi chết mà không nhìn thấy mẹ !

Con vẫn như xưa, dịu hiền, mềm yếu lắm
Và chỉ một điều day dứt khôn nguôi
Là sớm già từ nỗi khổ đau, mất mát
Để trở về căn nhà của mẹ thôi

Con sẽ về khi vừa chớm mùa xuân
Quanh nhà ta trắng hoa, cây nảy xanh vườn tược
Nhưng mẹ ơi, khi vừa hé bình minh
Mẹ đừng đánh thức con như tám năm về trước

Đừng thức trong con những ước mơ không thành
 Cả nỗi niềm riêng, những khát vọng qua rồi
 Con sớm trải qua nỗi khổ đau, mất mát
 Ngay từ khi vừa mới bước vào đời.

Và mẹ cũng đừng dạy con cầu nguyện nữa
 Không có con đường quay về dĩ vãng đâu
 Với đời con, mẹ là nguồn ánh sáng
 Là nỗi niềm an ủi lúc con đau

Thôi mẹ hãy quên đi nỗi buồn riêng mẹ nhé
 Đừng dầy vò vợ vắn về con
 Đừng ngóng trông, đi trên đường cát bụi
 Khoác trên vai một tấm áo cũ sờn...

Gửi em gái Sura

*Em hãy hát cho anh nghe bài ca
Ngày xưa mẹ hát cho mình nghe ấy
Nhưng hi vọng không thành thôi đừng tiếc
Anh vụng về không biết hát cùng em.*

*Anh lúc nào cũng lo âu, nhạy cảm
Nên chỉ quen và biết, hình như
Trong ngôi nhà thân yêu vắng vắng
Tiếng dịu dàng trong giọng run run.*

*Em hãy hát anh nghe, anh với bàica ấy
Với bài ca cũng như đối với em
Mắt lim dim hồn mơ màng anh thấy
Bóng bao người thân thiết hiện lên.*

Em hãy hát cho anh. Ơi niềm vui an ủi
 Không bao giờ anh yêu một mình đâu
 Cả cánh cửa hàng rào khu vườn thu giấu lửa
 Lá thanh lương trà rụng xuống buổi chiều sâu.

Em hãy hát cho anh, còn anh vừa nhớ lại
 Vừa không quên những u ám muộn phiền
 Họ thấy anh vừa vui vừa khoan khoái
 Vừa đắm chìm trong buồn khổ triền miên.

Anh suốt đời sau sa mù, sương trắng
 Suốt đời yêu dáng vẻ của bạch dương
 Yêu cả những hạt sương vàng lóng lánh
 Cả áo choàng cây khoác thật thân thương.

Bởi trái tim không bao giờ khe khát
 Sau bài ca, sau những cốc rượu đầy
 Em hiển nhiên như bạch dương thanh trắng
 Đứng lặng thẳm bên cửa sổ thân yêu.

Tháng chín 1925
 ĐOÀN MINH TUẤN dịch

Anh chưa từng thấy ai xinh thế

Gửi em gái Sura

*Anh chưa từng thấy ai xinh thế
Trong hồn anh ấp ủ một điều
Em – hình ảnh của anh thời trẻ
Anh bồi hồi nôn nao bao nhiêu.*

*Em – bài ca màu xanh da trời thăm thẳm
Em gái ơi, anh thương mến suốt đời
Con bò nhà mình giờ thế nào em nhỉ
Còn rút chẳng những sợi rom buồn ?*

*Giọng hát em ấm lòng anh nỗi nhớ
Chữa lành anh giấc mộng tuổi thơ
Thanh lương trà nhà mình còn cháy đỏ
Và trên cây khói trắng vẫn phủ mờ ?*

Mẹ giờ hát bài gì khi dệt vải
 Ôi làng quê anh rời bỏ lâu rồi
 Anh chỉ nhớ bão tuyết rừng rực cháy
 Thêm nhà mình phủ kín lá vàng rơi.

Nhưng anh biết, anh bên em bên mẹ
 Những buồn vui chia sẻ cùng nhau
 Con chó nhỏ phút giã từ rên rĩ
 Trước cổng nhà như nỗi khổ nằng dâu.

Thương nhớ lắm nhưng anh không về được
 Chẳng thể nào về thăm mẹ, thăm em
 Như niềm vui, nỗi buồn, niềm tâm sự
 Chiếc khăn quàng Riadan của em.

Đám cháy màu lam

*Đám cháy màu lam bắt đầu tàn lụi,
 Những miền xa thân thuộc đã quên rồi.
 Vì tình yêu lần đầu tiên tôi lên tiếng hát,
 Lần đầu tiên chuyện sinh sự lôi thôi.*

*Cả con người tôi vừa qua – mảnh vườn hoang phế,
 Ham thích đàn bà và men say.
 Tôi đã chán rồi cả rượu cùng vui nhẩy
 Và đánh mất cuộc đời mình không tính toán vui
 đây.*

*Giờ chỉ cần được nhìn ngắm em thôi.
 Thấy vệt thâm nâu vàng trong đôi mắt,
 Và để, không còn yêu quá khứ trước,
 Em không thể nào bỏ đi với một ai.*

*Dáng dịu dàng, thân hình thon thả,
 Bằng trái tim kiên định giá em hay.
 Tên du đãng biết yêu thế nào kia chứ ?
 Hấn biết trở thành ngoan ngoãn thế nào kia ?*

*Anh có thể vĩnh viễn quên quán rượu
 Và sẵn sàng vứt bỏ chuyện làm thơ,
 Chỉ bằng một nhành hoa vào thu thanh mảnh
 Chạm vào tay, mái tóc em yêu.*

*Anh có thể vĩnh viễn đi theo em
 Dù đến chốn xa xăm của mình hay xa lạ.
 Vì tình yêu lần đầu tiên anh lên tiếng hát
 Thôi không còn đồ gậy gõ lần đầu tiên.*

Tôi chẳng xót...

*Tôi chẳng xót, chẳng nài, chẳng khóc
Tất cả qua đi, như khói như hương
Hoa tảo trắng đã úa vàng tan tác,
Chẳng bao giờ tôi còn được trẻ trung.*

*Con tim tôi ngấm nhiều buốt giá
Đâu còn rung nhịp những ngày qua,
Và xứ sở bạch dương gấm lụa
Đâu còn xui tôi bước la cà.*

*Hồn phiêu lãng mỗi ngày mỗi hiếm
Nỗi xốn xang với tiếng nòng nân
Vẻ tươi tắn trong tôi, ôi đã biến
Đâu sóng tình, đâu ánh mắt chứa chan !*

*Giờ tôi so đo trong từng ước muốn
 Đời tôi hay là giấc mộng, đời ời ?
 Như một sớm đang xuân vang động
 Ngựa hồng tôi đã phóng đi rồi.*

*Lá phong trút một sắc đông lạnh lẽ
 Chúng tôi rồi thành bụi giữa trần ai...
 Xin trọn kiếp mang niềm ân huệ
 Âu đến thời, đời thắm và phai.*

Chiều hôm

*Chiều hôm nhòa nhạt cặp mày đen.
Sân trước ngựa ai đang đứng đó.
Phải hôm qua ta đã uống tiêu tuổi trẻ ?
Phải hôm qua ta đã thôi yêu nàng ?*

*Cố tam mã chậm chân, đừng hậm hực !
Đời ta trôi qua không dấu vương.
Có thể, ngày mai ta mãi mãi
Được giường bệnh viện ru ngủ yên.*

*Có thể, ngày mai hoàn toàn khác
Tôi sẽ ra đi, bệnh chữa lành,
Nghe những khúc ca của mưa và anh đào đại
Hơn một người khỏe mạnh sống trên trần.*

Tôi sẽ quên đi những sức mạnh tối tăm
 - Đã hủy hoại, hành hạ tôi khốn khổ
 Đáng hình thân thương ! Đáng hình yêu quý !
 Chỉ một mình em anh sẽ không quên.

Cho dù sẽ đi yêu người khác,
 Nhưng với nàng, người yêu sẽ khác kia,
 Anh sẽ kể về em, em yêu quý,
 Người có một thời anh đã gọi em yêu.

Anh sẽ kể, đời chúng mình quá khứ
 Đã ra sao, cũng không phải quá khứ nào...
 Ô, cái đầu của ta ngáo ngổ,
 Người đã đưa ta, đưa ta đến tận đâu ?

Dù cho em...

*Dù cho em đã bị một người uống cạn,
Nhưng vẫn còn cho anh, còn cho anh
Mẫu khói tóc của em ánh bạc
Và vẻ bờ phờ thu muộn cặp mắt em.*

*Ô, lứa tuổi mùa thu ! Đối với anh
Nó quý hơn nhiều mùa xuân và hạ.
Với tưởng tượng của nhà thi sĩ
Em đáng yêu hơn gấp bội phần.*

*Bằng trái tim không bao giờ dối trá,
Vì thế nên với giọng điệu kiêu sa
Anh có thể nói mà không run sợ
Rằng anh chia tay với thói côn đồ.*

Đã đến lúc già từ lòng quả cảm
 Ngỗ ngược nhiều và ngang bướng nhiều
 Trái tim đã uống tràn men bia khác
 Thử men bia làm tỉnh máu sôi trào.

Bằng cảnh liêu màu đồng đỏ thắm
 Tháng chín, đã gõ vào bên cửa sổ gọi anh,
 Để cho anh sẵn sàng đón gặp
 Tháng chín đến thắm dung dị khiêm nhường.

Với nhiều cái giờ đây anh cam chịu
 Không phải ai ép buộc, mất mát gì
 Giờ đây anh thấy nước Nga đã khác,
 Đã khác rồi – nghĩa địa và nhà gỗ làng quê.

Anh đưa mắt nhìn chung quanh thông thoáng
 Và thấy đây hay kia chẳng, hay ở chỗ nào chẳng,
 Chỉ có một mình em, đưa em gái và bạn,
 Có thể trở thành người bạn đường của thi nhân.

Rằng chỉ với một mình em anh có thể,
 Tự giáo dục mình tính kiên định trung thành,
 Ca lên về những buổi chiều hôm những dặm đường
 thiên lí
 Và về thói côn đồ đã bỏ đi xa dân.

Saganê

*Saganê của anh. Saganê !
Có phải vì anh từ phương Bắc tới,
Nên muốn kể em nghe về đồng nội,
Và kiêu mạch đen gọn sóng dưới trăng đêm.
Saganê ơi em, Saganê.*

*Có phải vì anh từ phương Bắc tới,
Nên vàng trắng nơi đó lớn trăm lần,
Dù Sirat quê em đẹp vô tận,
Sánh sao Riadan rộng út tấp chân trời.
Có phải vì anh từ phương Bắc tới.*

*Anh muốn kể em nghe về đồng nội,
Mái tóc này anh cấy từ mạch đen.
Nếu em thích, em cứ vê trên tay,
Anh chẳng thấy đau chút xíu mảy may.
Anh muốn kể em hay về đồng nội.*

*Mái tóc xoăn này khiến anh đoán được
 Về kiểu mạch đen gọn sóng giữa trắng rằm,
 Em cứ cười đùa đi, hỡi em yêu,
 Song chó thức dậy trong anh nhiều kí ức
 Về kiểu mạch đen gọn sóng lúc trắng lên.*

*Saganê của anh, Saganê !
 Trên phương Bắc anh có người bạn gái,
 Giống hệt em, như hai giọt nước,
 Biết đâu giờ này đang ước nghĩ về anh...
 Saganê ơi em, Saganê !*

Vô đề

Chưa bao giờ anh ở Bôxpho.
Em chờ hỏi anh về chốn đó,
Anh thấy trong mắt em biển cả
Cháy chập chờn ánh lửa xanh lơ.

Anh chưa từng chờ lựa là nhung gấm,
Thuốc nhuộm hoàng điều tới Batđa.
Hãy nghiêng xuống, tấm thân thon thả,
Cho anh ngồi nơi nghỉ dưới chân.

Hay em lại mặc anh cầu khăn
Cứ hững hờ hờ hững lơ qua,
Dẫu anh ở nước Nga xa thăm
Nổi danh là thi sĩ tài hoa ?

Anh luôn nghe thấy dưới trăng chó sủa
Và giữa lòng ngàn phím tơ ngân.
Oĩ cô gái Ba Tư, chẳng lẽ
Em không muốn thăm miền đất mờ xanh ?

Anh không muốn vì buồn chán tới đây,
 Em – vô hình – đã gọi anh tha thiết.
 Đôi tay em mềm mại quấn quýt
 Phút giây này chấp cánh anh bay.

Tự lâu rồi anh khao khát bình yên
 Và đâu chẳng rửa nguyên kỉ niệm
 Anh vẫn thích được nghe em kể
 Chuyện vui về xứ sở quê em.

Nào hãy bắt lòng ngưng sâu nét nhạc,
 Hãy nồng nàn, hãy đắm say hơn,
 Để cô gái vời vời phương Bắc
 Khỏi bắt anh da diết nhớ, thương, buồn.

Và dù anh chưa hề ở Bôxpho,
 Anh sẽ nghĩ chuyện cho em về nó,
 Chao, đôi mắt em sao giống biển
 Cháy chập chờn ánh lửa xanh lơ...

Nỗi buồn

*Nỗi buồn này giờ không xua tan nỗi
 Bằng tiếng cười lạnh lốt thảng năm xưa.
 Đã tàn úa của tôi cây đoạn trắng.
 Ban mai hồng đã ắng tiếng họa mi.*

*Đối với tôi bây giờ đều mới mẻ,
 Trái tim xuân chan chứa biết bao tình,
 Còn giờ đây dù một lời nhỏ nhẹ
 Cũng đắng cay như trái rụng lìa cành.*

*Và thân thuộc những miền quê bát ngát
 Không còn đâu mơ mộng dưới ánh trăng.
 Mương xói nhỏ... gốc cây... nghiêng đôi dốc
 Làm mênh mông đất Nga nặng sầu vương.*

*Một cái gì bệnh, ốm o, bé nhỏ,
 Mặt nước li một màu xám xám tro.
 Thấy với tôi đều thân thương, gần gũi,
 Cho cõi lòng dễ nức nở lệ sa.*

Đứng xiêu vẹo cô đơn căn nhà gỗ.
 Cừu khóc con, gió lay động đằng xa
 Xơ xác đuôi chú nghẻo còm lay lắt
 Đang trăn trăn ngó mặt nước ao tù

Những gì đây ta gọi là Tổ Quốc
 Là những gì làm cho những con người
 Chịu thiên tai cứ uống và cứ khóc,
 Đợi những ngày tươi sáng đến ngày mai.

Bởi vì thế không xua tan nỗi
 Bằng tiếng cười thuở trước nỗi buồn này
 Đã tàn úa của tôi cây đoan trắng
 Ban mai hồng chim họa đã phai phôi.

Giờ đến lúc

*Giờ đến lúc ta đi dần ít một
Về phương trời, nơi vắng lặng, bình yên.
Rất có thể, cả tôi không mấy nữa
Cũng phải mau thu xếp chút hành trang.*

*Hỡi những cánh rừng bạch dương yêu quý !
Hỡi đất quê ! Hỡi trăng cát bình nguyên !
Trước đám người ra đi đông đảo ấy
Giấu làm sao cho nổi được nỗi buồn !*

*Trên thế gian tôi đã yêu thương quá
Những gì đem cho xương thịt tám hồn
Liều hoàn diệp, xòe lá cành buông rủ
Soi bóng mình hồng mặt nước bình minh.*

*Tôi nghĩ mãi bao điều trong vắng vẻ,
Bao khúc ca tôi tự hát về mình,
Nơi đất này gian nan lòng an ủi
Ở một điều : tôi sống giữa trần gian.*

Từng được ôm hôn bao người con gái,
 Được bẻ hoa, nằm trên thảm cỏ xanh,
 Với muông thú, như với bầy em nhỏ,
 Chẳng bao giờ nữ buông nặng roi đòn.

Còn nơi ấy : không rừng cây hoa nở
 Lúa mạch reo không reo hát rung rinh...
 Bởi vì thế trước đám ra đi ấy
 Bao giờ tôi cũng ớn lạnh rừng mình

Còn nơi ấy, tôi biết, không hề có
 Những lúa đồng vàng ánh giữa mùa sương.
 Bởi vì thế tôi thấy bao yêu quý
 Những con người cùng sống giữa trần gian.

1924

THÚY TOÀN dịch

Gửi Puskin

Mãi khát khao về tài năng hùng mạnh
Của con người đã thành số phận của nước Nga
Tôi đứng đây trên đại lộ Tvecxki
Tôi đứng và một mình trò chuyện

Mái tóc vàng đã ngả màu bạc trắng
Người sống trong sương mù những huyền thoại
xa xăm

Alexandơ (1) ơi ! Anh từng là kẻ lang thang
Như hôm nay tôi là một thằng du đãng

Thì cứ mặc những trò đùa nghịch ngợm
Không thể làm u ám bóng hình anh
Trong ánh vinh quang chói lọi tạo bằng đồng
Anh nghiêng nghiêng mái đầu kiêu hãnh

(1) Tên của Puskin (N.D)

Như lệnh thiêng trước giờ lễ thánh
 Tôi đứng đây và khẽ đáp lời anh –
 Xin nguyện chết ngay vì hạnh phúc tốt cùng
 Nếu được đổi cho anh số phận

Nhưng sao được, ý trời đã định
 Đời lãng du tôi hát mãi không thôi
 Để bài ca hoang dã đời tôi
 Cũng ngân vang những tiếng đồng sang sáng.

Tôi nhớ

*Nhớ luôn, em hỡi, nhớ hoài
Mái đầu em tựa, tóc ngời hào quang
Xa em giờ phải lữ làng,
Không vui cũng chẳng dễ dàng đâu em.*

*Anh còn nhớ mãi những đêm
Lào xào trong lá êm đêm bạch dương
Dẫu ngày khi ấy ngắn hơn,
Choàng đôi ta, ánh trăng xuân lại dài.*

*Nhớ xưa em nói cùng tôi :
“Những năm của tuổi xuân rồi sẽ qua,
Và, anh yêu quý ! dần dà
Bên người yêu khác anh đã quên em”.*

*Cành hoa nay nở hoa thêm
Nhắc anh cùng mối tình duyên khi nào
Cánh hoa anh rắc hôm nao
Trên làn sóng tóc em – sao dịu dàng !*

*Trái tim ngừng đập sẵn sàng,
Yêu người yêu khác, sầu mang bên lòng.
Ôi thiên tình sử ghen ghét !
Ngồi bên ai, vẫn mơ màng nhớ em.*

Ôi bão tuyết...

*Ôi bão tuyết, đồ quỷ tha ma bắt
Đóng lớp dính màu trắng xuống mái nhà
Số phận đã định rồi trái tim anh phiêu bạt
Chẳng sợ gì, phóng về phía em xa*

Tôi là ai, tôi là gì

*Tôi là ai ? tôi là gì ? chỉ là người mơ mộng
Ánh mắt xanh phai nhạt giữa sương mù
Đường như cuộc đời này tôi sống vừa đúng lúc
Cùng thời như bao người khác trên đời*

*Tôi hôn em như một thói quen thôi
Bởi tôi đã từng hôn nhiều người khác
Và những lời tình yêu tôi thề thốt
Như lửa diêm sáng một chút lại tàn.*

*“Em thân yêu”, “em thương mến”, “suốt đời”
Nhưng trong hồn chỉ luôn luôn có một
Lòng đam mê con người nếu như bị thui chột
Thì tất nhiên, sự thật khó kiếm tìm.*

Chính vì thế hồn tôi không khắc nghiệt
 Không tiếc thương, không đòi hỏi ấm nồng
 Cây bạch dương biết đi, em của tôi thật tuyệt
 Em rất xứng với tôi và hợp với nhiều người.

Nhưng em luôn tìm kiếm người yêu dấu
 Day dứt trong cảnh tù tội ngọt ngào
 Tôi không ghen với em nhiều lắm
 Cũng chẳng nhiều lời nguyên rủa em đâu.

Tôi là ai ? Tôi là gì ? Chỉ là người mơ mộng
 Ánh mắt xanh phai nhạt giữa sương mù
 Tôi chỉ kịp yêu em đúng lúc
 Cùng thời như bao người khác trên đời.

Xin em đừng

*Xin em đừng gượng cười, tay hãy yên một chỗ
Tôi yêu người khác rồi, không thể vẫn yêu em*

*Em phải biết, chính em nên hiểu rõ
Tôi đâu tìm thấy em, tôi đâu phải đến tìm*

*Trái tim tôi dù sao, vẫn muốn nhìn cửa sổ
Khi đi ngang qua nhà, chỉ đơn giản vậy thôi.*

Chà, xe trượt...

*Chà, xe trượt, những con tuần mã !
Hắn quỉ đem chúng đến trần gian.
Trong mênh mông thảo nguyên hoang dã
Nhạc ngựa cười ha hả lệ tràn.,*

*Không trăng sáng, không nghe chó sủa
Khắp bao la hoang mạc xa gần
Hãy gắng gượng, cuộc đời ngang ngổ,
Ta còn chưa hẳn đã phé tàn.*

*Mặc đêm tối, hát lên, xà ích –
Chiều lòng người ta hòa cùng người
Về cặp mắt cô nàng láu lỉnh,
Về đời ta tuổi trẻ tươi vui.*

*Chà, thường khi mũ lông đội lệch,
Dóng ngựa vào giữa hai càng xe,
Đè trên lớp cỏ khô ghì chặt.
Nhớ mỗi tên thiên hạ gọi ta.*

Từ đâu đó cho ta dáng điệu,
 Và thanh cầm vắng vắng nửa đêm
 Cứ nỉ non nỉ non cất tiếng,
 Từng rủ rê không chỉ một nàng.

Qua hết rồi. Tóc ta thừa thớt,
 Ngựa không còn, sân nhà bỏ hoang.
 Chiếc phong cầm hôm xưa lạc tiếng.
 Không còn quen thủ thi gọi tình.

Nhưng lòng ta vẫn chưa nguôi lạnh.
 Vẫn thân thương tuyết cóng, giá băng.
 Bởi nhạc ngựa cười vang ứa lệ
 Về những gì đã là xa xăm...

Ánh trắng lai láng lạnh lùng

Ánh trắng lai láng lạnh lùng
Và nỗi buồn của những bình nguyên bát ngát,
Đó là những gì trong tuổi niên thiếu tôi đã từng
nhìn,
Những gì tôi vừa yêu quý, vừa rửa nguyên – với
bao người khác.

Trên các nẻo đường những hàng liễu héo khô
Và bài ca nặng nề của những bánh xe kéo kẹt...
Bây giờ đây dù ai có các vàng
Tôi cũng không muốn nghe lại điệu nhạc kia nào
nuột.

Tôi đã hóa thờ ơ với những ngôi nhà xiêu vẹo
Và cả ngọn lửa trong lò tôi không còn thấy đáng
yêu
Cả đến mùa xuân hoa táo đầy nở rộ
Tôi cũng chẳng còn yêu, bởi cảnh đồng ruộng đói
nghèo.

Với tôi nay, thân gần là điểm khác :
 Trong bóng vàng óm yếu của vầng trăng
 Qua đá dựng và qua sắt thép
 Tôi thấy quê hương mạnh mẽ tung bùng.

Ôi nước Nga đông ruộng đủ rồi.
 Đủ lắm rồi, mãi lê thê sau cày gỗ.
 Nhìn cái nghèo của người – cái khô,
 Đến bạch dương, dương liễu cũng đau lòng.

Đời tôi rồi chuyển biến sẽ ra sao ?
 Có thể tôi không ích gì cho cuộc đời mới đẹp.
 Nhưng dầu sao tôi cũng muốn được nhìn
 Nước Nga khô nghèo trở thành nước Nga gang thép.

Và khi nghe những động cơ dòn nổ
 Trong muôn ngàn bão tuyết với cuồng phong,
 Có các gì, tôi cũng không muốn nữa
 Nghe điệu nhạc buồn bánh xe nặng nề lăn.

Đừng nhìn tôi với cái nhìn trách móc...

*Đừng nhìn tôi với cái nhìn trách móc
Tôi khinh em và không giấu điều này
Nhưng vẫn yêu ánh mắt hiền dịu thắm
Vẻ nhu mì, nhí nhảnh của em.*

*Em cứ nghĩ rằng tôi niềm nở
Khiến cho tôi cứ thấy khoái trong người
Như con cáo chết trên đường, giả bộ
Nhưng thực tình rình bắt lũ quạ hôi.*

*Em cứ bắt và tôi đâu hèn nhất
Lòng nhiệt thành của em tắt thì sao ?
Tâm hồn tôi thêm một lần lạnh giá
Như bao lần lạnh thế giá băng.*

*Em thân yêu, tôi không yêu em nữa
Em chỉ là hình bóng, dư âm
Trên gương mặt của em tôi mơ về người khác
Người tình này ánh mắt cũng biếc xanh.*

Mặc người ấy cái nhìn không hiền dịu
 Và lạnh lùng trong dáng vẻ kiêu sa
 Nhưng dáng đi đoan trang, nghiêm nghị
 Khiến hồn tôi rung tận đáy la đà.

Và chắc gì em đã nhanh phai nhạt
 Cơ sự đến nỗi nào em không muốn chia tay
 Trái tim em thực tình không lừa gạt
 Sự dối lừa mệt mỏi, ngọt say.

Nhưng dù sao tôi vẫn khinh em thật
 Và ngập ngừng thổ lộ suốt đời tôi :
 Nếu như có thiên đường và địa ngục
 Do con người tưởng tượng mà thôi.

1-12-1925

ĐOÀN MINH TUẤN dịch

Em chẳng còn yêu

*Em chẳng còn yêu tôi và không hề luyến tiếc
Nhưng lẽ nào tôi lại chẳng đẹp trai ?
Em đừng nhìn mặt tôi, sững sờ vì khuôn khiếp
Cánh tay tôi ôm phủ lấy vai mình.*

*Em còn trẻ và đa tình rực lửa
Tôi chẳng thể dịu dàng, chẳng thô bạo với em
Bao vòng tay ? Bao cặp môi em nhớ ?
Bao nhiều người em âu yếm, nói xem*

*Tôi thừa biết họ đến như bóng tối
Ngọn lửa em tôi chẳng muốn động vào
Em đã sà vào lòng bao thằng khác
Sao bây giờ lại ngồi ở lòng tôi.*

Thôi cứ mặc cho em lim dim mắt
Và nghĩ về gã nào đó kệ em
Rồi chính tôi cũng không yêu em lắm
Nhớ đắm chìm trên những nẻo đường xa.

Nhiệt huyết ấy không phải gọi là số phận
Tôi gặp em cũng hết sức tình cờ
Hai kẻ điên đến với nhau nông nổi
Tôi mỉm cười và từ biệt vô tư.

Vâng em cứ đi đường em cho rảnh
Những ngày buồn tan thành bụi bay đi
Đừng động tới những ai còn trong trắng
Đừng quên rũ những người chưa biết khổ đau.

Và khi cùng tình nhân đi trong ngõ
 Em say sưa tán gẫu chuyện tình yêu
 Và có thể tôi dạo chơi ở đó
 Và chúng mình lại có dịp gặp nhau.

Em lại nép sát vào người ấy
 Hơi cúi đầu nhìn xuống máp máy môi
 “Xin chào anh, một buổi chiều tốt đẹp !”
 “Chào buổi chiều tốt đẹp, Miss” – tôi cười.

Và trong tôi chẳng có gì trần trở
 Chẳng có gì xúc động gửi em đâu
 Ai đã yêu, không thể yêu được nữa
 Đừng xót người đã từng chịu khổ đau.

4-12-1925

ĐOÀN MINH TUẤN dịch

Không đề

*Tôi biết một ngày không xa nữa, gần thôi
Dưới dòng nước đau buồn gần cạn đó
Chẳng phải lỗi của tôi, lỗi người nào cả
Tôi sẽ đến nằm như những chiếc lá kia.*

*Và đốm lửa ngọt ngào ánh sáng sẽ nhạt đi
Và trái tim sẽ biến thành cát bụi
Phiến đá xanh bạn bè mang đến đặt
Với những dòng thơ trang trọng yêu đời.*

*Những nỗi buồn cái chết chẳng buồn tôi
Tôi sắp đặt cho mình từ trước
Một con người yêu đất đai Tổ quốc
Như đã say yêu quán rượu cuộc đời.*

Bình nguyên tuyết

*Bình nguyên tuyết, vàng trắng trắng toát
Mặt đất quê vải liệm phủ trắng mình.
Và bạch dương choàng áo tang đứng khóc.
Ai qua đời ? Ai chết ! Chính tôi chăng ?*

Những bông hoa từ biệt

*Những bông hoa đến từ biệt cùng tôi
Cúi thấp xuống những mái đầu xinh nhỏ
Mặt người yêu và mảnh đất ông cha
Tôi mãi mãi sẽ không còn thấy nữa*

*Nhưng thôi mà, thôi nhĩ, có sao đâu
Những gì tôi yêu, tôi đều đã biết
Giờ tôi nhận cái rùng mình giãy chết
Như một điều âu yếm mới thêm thôi*

*Thế là xong, suốt cuộc đời tôi
Tôi đi hết với nụ cười chưa tắt
Tôi có thể nói rõ ràng giây lát
Về những điều sẽ lặp lại ở đời*

*Chả có gì hơn, rồi lại có người
 – Nỗi buồn cũ cần chi cho kẻ chết –
 Một người khác sẽ cất lời hát tiếp
 Cho người tôi yêu còn bỏ lại trên đời*

*Người tôi yêu sẽ yêu lại một người
 Và tiếp nhận bài ca kia lặng lẽ
 Có thể đôi khi nhớ về tôi nhỉ
 Như một cánh hoa không lặp lại bao giờ*

Anh ở lại, thôi chào...

*Anh ở lại thôi chào anh ở lại.
 Trong lòng tôi anh còn mãi thân yêu
 Cuộc li biệt đã từ lâu định liệu
 Hứa hẹn ngày gặp gỡ, chẳng đợi nhiều.*

*Anh ở lại, miễn cầm tay, an ủi
 Mà đừng chau và dạ cũng đừng buồn,
 Trên đời này chết đâu phải là mới –
 Nhưng dĩ nhiên, sống chẳng mới gì hơn !*

Thay lời bạt

Đến làng Kônxtantinovô quê hương thi hào Nga Xergây Exênin

*Chiều lơ lửng dát vàng trên đỉnh tháp
Sông dừng đọng trôi khuất dưới bóng cây
Mảnh vườn nhuộm một nỗi buồn xưa cũ
Em xòe ô đi trong mưa bay*

*Con gà sắt đứng canh ngôi nhà gỗ,
Mái còn thơm mùi nhựa thông tươi
Đàn sếu bay qua hồ nước lặng
Thả nỗi buồn vu vơ ngang ngọn mấy cây sồi.*

*Năm tháng cuộn trên sừng bò khắc khoải
Người yêu xưa, thiên hạ cũng quên rồi
Đôi mắt màu mưa, ngực trần mịn trắng
Có nhớ chẳng? Chỉ còn một tôi thôi...*

*Tôi ném mũ xuống bụi gai, vồn vã
Kính chào Anh!*

*Anh phiêu lãng nơi đâu?
Môi dập máu những câu thơ trong trẻo
Đến bây giờ, còn day dứt lòng nhau...*

*Tiếng chuông lịm vào giải rừng tối sẫm
Tỉnh thức cuối đông, đốt lửa xa
Tôi như ánh trăng mờ run rẩy
Bay mơ hồ trong thăm thẳm hồn Nga...*

MỤC LỤC

* Thơ Xergây Exênhin

– Lời tự thú	9
– Thăng nông	11
– Ôi nước Nga	14
– Bình minh	16
– Chiều	19
– Anh đào hãy rụng	21
– Lũ xuân	23
– Đêm	25
– Mặt trời mọc	27
– Mùa đông	28
– Những gì đã qua...	30
– Cây bạch dương màu trắng	32
– Trời xanh	34
– Miền quê ta	35
– Đắm lầy xen bãi	37
– Trong rừng	41
– Đùng thơ thần	42
– Mùa xuân	44
– Lúa đồng đã gặt	46
– Tôi đi trên tuyết	47
– Trên nước hồ	48
– Bài ca về con chó mẹ	50
– Con bò	52
– Con cáo cái	54
– Con con chó	56
– Thôi đừng quát nữa đi	59
– Tôi chỉ còn	61
– Rừng non	63
– Tôi lại về	65

– Sáng mai	67
– Cỗ xe ngựa	71
– Ôi tôi tin	73
– Những bài hát của tôi	74
– Mái tóc xanh	76
– Suốt mùa thu	78
– Tôi thi sĩ cuối cùng của đồng quê	80
– Thư gửi mẹ	82
– Gửi em gái Sura	85
– Anh chưa từng thấy ai xinh thế	87
– Đám cháy màu lam	89
– Tôi chẳng xót	91
– Chiều hôm	95
– Dù cho em	97
– Saganê	100
– Vô đề	102
– Nỗi buồn	104
– Giờ đến lúc	106
– Gửi Puskin	108
– Tôi nhớ	110
– Ôi bão tuyết	112
– Tôi là ai, tôi là gì	113
– Xin em đừng	115
– Chà, xe trượt	116
– Ánh trăng lai láng lạnh lùng	118
– Đừng nhìn tôi với cái nhìn trách móc	120
– Em chẳng còn yêu	122
– Không đề	125
– Bình nguyên tuyết	126
– Những bông hoa từ biệt	127
– Anh ở lại, thôi chào	129
* Thay lời bạt	130

THI CA THỂ GIỚI CHỌN LỌC

Thơ **XERGÂ Y EXÊNHIN**

Chịu trách nhiệm xuất bản :
MAI THỜI CHÍNH

Biên tập : **NGUYỄN CÔNG BÌNH**
Sửa bản in : **TUẤN MINH**
Bìa & minh họa : **VĂN NGUYỄN**
Thực hiện : **TRẦN TUẤN**

In 1.000 cuốn, khổ 10 x 18 cm tại Xí nghiệp In số 4. Đăng kí KHXB số: 57/1348 do Cục Xuất bản cấp ngày 6/10/2003. Giấy trích ngang số: 172/TN/XBTN cấp ngày 13/10/2003. In xong và nộp lưu chiểu quý 1 năm 2004.

*** PHÁT HÀNH TẠI TP. HỒ CHÍ MINH**

TRẦN TUẤN 49 Hồ Xuân Hương, P.6, Q.3,
TP. HCM - ĐT: 08.9306381

*** PHÁT HÀNH MIỀN TRUNG**

Hiệu sách : **PHƯƠNG**
4 Lí Thái Tổ - Đà Nẵng
ĐT: 0511.645596

thi ca thế giới chọn lọc



Victor Huygô - S.Bôđơler
G.G.Bairôn - Henrích Hainơ - A.X.Puskin
M.lu.Lermôn tôp
A.Blôk - Xandor Pê tôfi - Nazim Hikmét
R.Tagor - Xergây Exênhin
Nicôla Ghiden
Yanít Rítxốt
Oan Uytman - Raxun Gamzatốp
Lí Bạch - Đỗ Phủ
Khuất Nguyên - Bạch Cư Dị
Thơ Đường

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

trân trọng giới thiệu

Giá: 9.000đ